

NEITO. HIRVIÖ. MARTTYYRI.

VAIN YKSI
PIMEÄ
IKKUNA

RACHEL
GILLIG

TAMMI

RACHEL
GILLIG

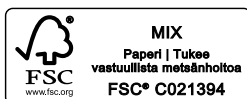
VAIN YKSI
PIMEÄ
IKKUNA

Suomentanut Helka Sivill

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *One Dark Window* ilmestyi 2022.

Copyright © 2022 by Rachel Gillig

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL,
INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Helka Sivill 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-8342-5

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Hiljaisille tytöille, joilla on pää täynnä tarinoita.
Heidän unelmilleen – ja painajaisilleen.*

**Tikaria pitelevä maantierosvo katsoi minua silmät suurina
ja laski terän. Hän laski sen vain toviksi – mutta sen
enempää aikaa en tarvinnutkaan.**

Painajaisen voima poltteli lihaksiani. Löin maantierosvoa rintaan hurjalla voimalla, jolloin tikari putosi hänen kädestään ja mies kaatui selälleen. Hänen päänsä osui kovaa maahan juuri, kun toinen ryöväri takanani tarttui miekkaansa.

Painajaisen refleksit olivat silti nopeammat. Ennen kuin ryöväri ehti ottaa miekan huotrastaan, tartuin häntä ranteesta niin tiukasti, että kynteni upposivat lihaan. ”Älkää palatko tänne enää”, sanoin, eikä ääneni ollut täysin omani.

Sitten valjastin Painajaisen kaiken voiman ja tönäisin miehen tieltä sumun sekaan.

Risut rasahtelivat hänen mätkähtäessään metsämaahan ja sadattelu raikui kosteassa kesäilmassa. En jäänyt odottamaan, että hän nousisi. Olin jo lähtenyt juoksuun – juoksin minkä jaloista lähti setäni talon suuntaan.

Nopeammin, huusin sydämeni jyskeen yli.

Jalkani ponnistelivat äärirajoillaan, askeleni olivat niin joutuisat ja varmat, että kannat hädin tuskin koskivat maata. Kun pääsin soihtujen keltaisen valon piiriin, heittäydyin vasten tiilimuuria sedän talon portin viereen ja pakottauduin vetämään syvään henkeä, vaikka se poltteli.

Kurkistin olkani yli tielle ja puolittain odotin näkeväni perääni lähteneet ryövärit. Pimeydessä näkyi kuitenkin vain puita ja sumua.

Olimme Painajaisen kanssa jälleen kahden.

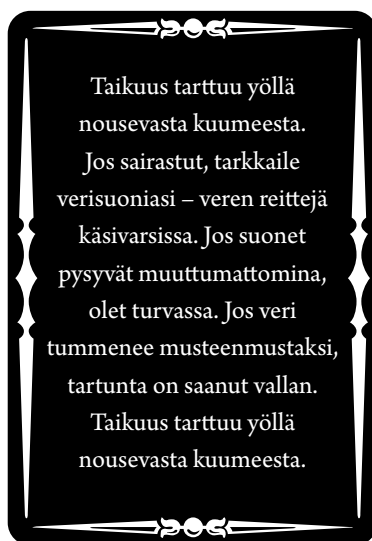

ENSIMMÄINEN OSA

Kortit

Ensimmäinen luku

Olin yhdeksän, kun Laupeudenveljet tulivat ensimmäisen kerran.

Tyrn-setä ja hänen väkensä olivat muualla. Ione-serkku leikki veljiensä kanssa keittiössä metelöiden, siksi Opal-täti ei kuullut ovea hakattavan ennen kuin ensimmäinen valkokaapuinen mies oli jo ehtinyt olohuoneeseen.

Opal-tädillä ei ollut aikaa käskeä minua piiloutumaan. Tor-kuin makoillen ikkunalaudalla kuin kissa. Opal-täti ravisteli minut hereille, ja kuulin, miten kauhu kuristi hänen kurkkuaan. ”Mene metsään”, hän kuiskasi avaten ikkunan ja tyrkkäsi minut hellästi ulos ja alas maahan.

En pudonnut kesäisen lämpimälle nurmelle. Pää kopsahti kiveen ja räpyttelin silmiäni, kun huimaus ja pahoinvointi nostattivat mustia muotoja näkökenttään, ja pään ympärille levisi punainen, tahmea lämpö.

Kuulin niiden rymistelevän talossa pahan tahdon painamin askelin.

Nouse, käski ääni päässäni. Nouse, Elspeth.

Ponnistauduin jalkeille ja hoipertelin hädissäni kohti metsänraja puutarhan vastalaidalla. Sumu kietoi minut sisäänsä, ja yritin päästä kiireesti puiden katveeseen, vaikkei minulla ollut amulettia.

Päähän kuitenkin sattui liian paljon.

Kaaduin uudestaan ja tunsin veren valuvan kaulaa pitkin. *Jään kiinni, ulisin mieli pelosta sekaisin. Minut tapetaan.*

Kukaan ei satuta sinua, lapsi, ääni murahti. Nouse nyt!

Yritin. Yritin kaikkeni. Pään vamma oli kuitenkin liian iso, joten hoiputtuani viitisen askelta eteenpäin – metsänreuna oli niin lähellä, että haistoin sen – pyörryin ja tuuperruin kylmään mutaan hervottomana.

Tiedän, että seuraavaksi tapahtunut ei ollut unta. Se ei ole mahdollista. Tajuttomana ei nähdä unia. Minä en nähnyt unia koskaan. En silti tiedä, miksi muuksi sitä kutsuisin.

Unessa sumu tulvi sisääni, se oli tiheää, synkkää. Olin tädin puutarhassa, juuri niin kuin hetkeä aiemmin. Aistit toimivat – haistoin ilman, tunsin maan pään alla – mutta olin jäähmettynyt, en voinut liikkua.

Auta, vikisin pikkuriikkisellä äänellä. Auta minua.

Kuulin päässäni askelia, kiirehtivää töminää. Kyynelet valuivat poskilla. Sävähdin, mutten nähnyt mitään, silmät olivat sumeat kuin olisin sukeltanut mereen.

Käsivarsia raastoi viiltävä, raivoisa kipu, ja yhtäkkiä suoneni muuttuivat mustiksi.

Huusin. Huusin kunnes maailma katosi ympäriltäni – näkökenttä kapeni enkä nähnyt enää muuta kuin mustaa.

Heräsin sumun ja metsän tummanvihreän kasvuston suojissa lepän juurelta. Suonia korventanut kipu oli poissa. Jotenkin olin onnistunut pääsemään metsään, vaikka päässä oli ammottava haava. Olin paennut Laupeudenveljien kynsistä.

Jäisin henkiin.

Keuhkoni paisuivat ja päästin ilmoille onnellisen nyhykän, vaikka mieli toipui vielä pakokauhun hyöystä, joka oli melkein vienyt minut mukanaan.

Vasta kun nousin istumaan, tunsin kivun käsissäni. Huomasin, että kämmeni olivat naarmuilla ja kärsineet, veri vuoti sormista, joiden kynnet olivat katkeilleet ja mullan sotkemat. Maa oli myllätty ympärilläni, ruoho painunutta. Joku tai jokin oli litistänyt sen.

Joku tai jokin oli auttanut minua ryömimään turvaan sumun seassa.

Hän ei koskaan kertonut, miten oli saanut liikutettua kehoani, miten hän onnistui pelastamaan minut tuona päivänä. Hän on pitänyt sen tähän saakka salaisuutenaan, ääneen lausumattomana se makaa monien muiden joukossa, rauhattomana pimeydessä, jota me paimennamme.

Silti silloin lakkasin ensi kertaa pelkäämästä Painajaista – ääntä päässäni, olentoa, jolla on oudot, keltaiset silmät ja aavemainen, lipevä ääni. Nyt on kulunut yksitoista vuotta, enkä pelkää häntä enää yhtään.

Vaikka kenties kannattaisi.

Sinä aamuna kuljin metsätietä kaupunkiin tapaamaan Ionea.

Harmaat pilvet synkensivät matkaani ja tie oli liukas, paksun sammalen peitossa. Metsä imi veden itseensä, piti kiinni kosteuden painosta kuin haastaakseen väistämättömän vuodenajan vaihtumisen. Metsän smaragdinvihreyttä rikkoivat vain satunnaiset kanukan kukat, joiden punaoranssit sävyt leiskuivat sumussa uhmakkaan kirkkaina.

Koiranpensaiden alla räpytteli lintuja, mutta kulkuni säikäytti ne. Koko parvi pyrähti äkkiä lentoon sumussa, joka oli niin sankkaa, että saatoin miltei nähdä siiveniskujen jättämät pyörteet. Vedin hupun syvemmälle päähän ja viheltelin sävelmää. Se oli Painajaisen laulu, yksi niistä monista, joita hän josain mieleni pimeässä sopukassa hyräili. Vanha, surullinen laulu soi vienosti metsän vaimeassa huminassa. Se miellytti korvaani, ja lurauttaessani viimeiset sävelet huuliltani polulle surin niiden hiipumista saman tien.

Tunkeuduin syvälle pääni sisään – tunnustelin pimeyttä. Kun mikään ei vastannut, jatkoin taivallustani tiellä.

Reitti muuttui liian mutaiseksi, joten siirryin metsään, missä kulkuani viivytti karhunvatukkapensas – mustia ja mehukkaita marjoja. Ennen kuin ryhdyin herkuttelemaan, otin taskusta amulettini, variksen jalan, ja hypistelin sitä polun reunoilla viipyilevän sumun kietoutuessa ympärilleni.

Sormille valuneeseen tahmeaan mehuun juuttui muurahaisia. Ravistelin niitä pois, mutta siitä huolimatta muutama joutui suuhuni, ja happo poltteli kieltä. Pyyhin sormeni hameenhelmaan, joka oli niin pikimustaa villaa, että tahrat eivät erottuneet siitä.

Ione odotti minua tien päässä heti metsänrajassa. Halasimme toisiamme, sitten Ione tarttui minua käsivarresta ja tutki hupun varjostamia kasvojani.

”Ethän astunut pois polulta, Bess?”

”Ihan hetkeksi vain”, sanoin ja katselin kaduille Ionen takana.

Seisoimme Hortoisten kaupungin laidalla, ja sen kivettyjen katujen ja kauppohen verkosto hirvitti minua enemmän kuin yksikään synkkä metsä. Kaupunki kuhisi väkeä, ja ihmisten ja eläinten äänet kävivät korviini, koska en ollut poistunut kotoa metsän keskeltä ties kuinka moneen viikkoon. Edempänä tiellä joku kaahasi vaunuillaan, hevosen kavioiden kopse raikui terävänä ikivanhalla katukiveyksellä. Mies huljautti kolmannen kerroksen ikkunasta kadulle likavettä, josta osa räiskähti mustille helmoilleni. Lapset itkivät. Naiset huutelivat ja hössöttivät. Kauppiaat pajattivat tarjouksia täyttä kurkkua, ja kello kalkatti Hortoisten kuuluttajan kailottaessa uutista kolmen maantierosvon pidätyksestä.

Vedin syvään henkeä ja seurasin Ionea ylös katua. Hidasimme vauhtia kurkistellaksemme kauppiaiden kojuihin ja hypistelläksemme kauppohen ikkunoiden takaa näytille tuotuja uusia kankaita. Ione maksoi yhden kuparirahan patkästä vaaleanpunaista nauhaa ja hymyili myyjälle, jolloin hänen etuhampaidensa välinen pieni rako pääsi näkyviin. Ionen näkeminen lämmitti mieltäni. Olin varsin kiintynyt Ioneen, keltatukkaiseen serkkuuni.

Minä ja serkkuni olimme hurjan erilaisia. Hän oli vilpittön, aito. Hänen tunteensa olivat luettavissa kasvoilta, minun pysyivät piilossa huolella harjoitellun hillityn ilmeen takana. Ione oli elossa kaikin mahdollisin tavoin ja julisti halunsa, pelkonsa ja kaiken siltä väliltä suureen ääneen kuin kiittolisuuden

loitsuna. Hän huokui huolettomuutta missä ikinä kulkikin ja veti puoleensa yhtä lailla ihmisiä kuin eläimiä. Jopa puiden lehdet tuntuivat havisevan hänen askeltensa tahdissa. Kaikki rakastivat häntä. Ja hän rakasti kaikkia samalla mitalla. Jopa oman onnensa kustannuksella.

Ione ei turhia teeskennellyt. Hän yksinkertaisesti *oli*.

Kadehdin häntä siitä hyvästä. Minä itse olin säikky otus, ani harvoin rauhallisin mielin. Tarvitsin Ionea – hänen lämpönsä ja mutkattomuutensa suojaa – varsinkin tällaisina päivinä, eli nimipäivänäni, jolloin minun täytyi kyläillä isäni talossa.

Jostain pitkältä mieleni perukoilta kaikui louskahtavien leukojen ääni, hidas havahtuminen. Puristin hampaita yhteen ja rutistin kädet tiukasti nyrkkiin, mutta se oli yhtä tyhjän kanssa – Painajaisen tulemisia ja menemisiä oli turha yrittää hallita. Kadulla vieras poika tunki ohitseni, ja hänen katseensa viipyi kasvoillani hieman liian pitkään. Hymyilin hänelle pakotetusti ja käännyn pois sivellen kädellä otsani kireitä lihaksia, kunnes tunsin ilmeen sulavan kasvoiltani. Se oli temppu, jota olin työstänyt peilin edessä vuosikaudet – olin muovannut kasvojani, kunnes perusilmeeni oli epämääräisen vaatimaton, sopiva sel-laiselle, jolla ei ollut mitään salattavaa.

Tunsin Painajaisen katselevan Ionea silmilläni. Kun hän puhui, sävy oli hunajaisen myrkyllinen. *Keltainen tyttö, lempeä ja siisti. Keltaista tyttöä ei katsoa viitsi. Keltainen tyttö sivuutetaan. Keltainen tyttö ei kruunua saa.*

Hys, sanoin ja käänsin selän serkulleni.

Ione ei tiennyt, miten tauti oli minuun vaikuttanut. Tai ei ainakaan missä mittakaavassa. Ei kukaan tiennyt, ei edes Opal-täti, joka oli ottanut minut hoiviinsa, kun kärsin kuume-houreissani. Öisin, kun kuume nousi korkeaksi, Opal-täti oli

tilkinnyt ovenraot villalla ja pitänyt ikkunat kiinni, etteivät muut lapset heräisi huutoihini. Hän oli antanut minulle unirohjoja ja peittänyt korventavat suoneni hauteilla. Hän oli lukenut minulle ääneen hänen ja äidin yhteisiä lapsuuden kirjoja. Hän oli rakastanut minua piittaamatta siitä, mitä taikuuden tautiin sairastuneen lapsen piilottelu saattoi merkitä.

Kun olin viimein päässyt sairastuvuoteesta, setä ja serkut olivat tarkkailleet minua silmä kovana ja etsineet merkkejä taikuudesta – mistä tahansa, mikä kenties paljastaisi minut.

Opal-täti oli kuitenkin pysynyt tiukkana. Olin tosiaan sairastunut hortoislaisia suuresti kauhistuttavaan kuumeeeseen, mutta siinä se – tauti ei ollut tartuttanut minuun taikavoimia. Kunhan sairastumiseni pidettäisiin salassa, Hawthorneja eli Oraphilajain sukua eikä isäni uutta perhettä rankaistaisi minun tähteni.

Ja minä saisin pitää henkeni.

Juuri näin kerrotaan parhaat valheet, sen verran totuudenmukaisesti, että ne vakuuttavat. Jonkin aikaa jaksoin itsekin uskoa valheeseen – uskoin, ettei minulla ollut taikavoimia. Enhän kärsinyt tavallisimmista taudin oireista, en ollut huomannut uusia taianomaisia kykyjä, en tuntenut outoja tuntemuksia. Olin harhaluulosta tohkeissani, kuvittelin olevani ainoa lapsi, joka oli sairastanut kuumeen saamatta tartunnasta taikavoimia.

Useimmiten yritin kuitenkin unohtaa tuon ajan – viattomuuden ajan, ajan ennen varjeluskortteja.

Ajan ennen Painajaista.

Hänen äänensä hiipui olemattomaksi, läsnäolon hiljainen varjo luikahti jälleen pimeyden syövereihin. Mieleni oli jälleen omani, ja kaupungin vilinä kohisi korvissani, kun seurasin Ionea kauppiaiden liikkeiden ohi Torikadulle.

Seuraavan mutkan takaa kuulumme raastavia huutoja. Joku kirkui. Pääni nytkähti pystyyn. Ione tarttui minuun. ”Sotaratsuja”, hän sanoi.

”Tai Orithe Willow Laupeudenveljineen”, totesin ja kiihdytin askeliani tarkkaillen katua valkoisten kaapujen varalta.

Kuulimme toisen kirkaisun, sen kimeät nuotit takertuivat niskavilloihini. Käänsin päätä kohti ruuhkaista kivettyä aukiota, mutta Ione kiskoi minua toiseen suuntaan. Käännyimme kadunkulmasta, mutta sitä ennen ehdin nähdä naisen, jonka suu oli avautunut äänettömään parahdukseen ja viitan rullautunut lieve paljasti käsivarren mustettakin mustemmat suonet.

Siinä samassa hän katosi neljän mustaviittaisen miehen taakse – he olivat Sotaratsuja, kuninkaan erikoissotilaita. Huudot seurasivat meitä kiiruhtaessamme Hortoisten kaupungin mutkittlevia katuja. Kun pääsimme Hurmesorvarien talon portille, olimme kumpikin jo hengästyneitä.

Isäni Erik Spindlen talo oli koko kadun korkein. Seisoin sen portilla naisen kirkaisujen vielä kaikuessa päässä. Ione hymyili portinvartijalle, posket rusottivat jyrkästä noususta.

Suuri puinen portti aukesi sisäänpäin ja paljasti avaran, tiilillä kivetyn sisäpihan.

Astuimme portista Ione etunenässä. Keskellä sisäpihaa, vasten kaikkialle levittyvää hiekkakiveä, kasvoi ikivanha hurmesorvarinpensas, jonka isoisäni isoisä oli istuttanut. Toisin kuin karmiininpunainen Hurmesorvari-lippumme, sen vahapintaiset lehdet olivat vielä toistaiseksi tummanvihreät ja niitä kasvoi puun siroissa oksissa runsaasti. Kosketin yhtä lehteä, mutta varoin reunan tiheää sahalaitaa. Se ei ollut korkea, ylväs puu, vaan vanha – peräänantamaton.

Hurmesorvarinpensaassa vieressä kasvoi myös pieni ja hento sitkanpihlajan taimi.

Tallit olivat sisäpihan pohjoisella laidalla, asevarasto eteläisellä. Emme menneet kumpaankaan, vaan jatkoimme suoraan eteenpäin. Kun pääsimme päärakennuksen kiviportaille, vedin henkeä, asettelin kasvoilleni jälleen harjoittelemani ilmeen ja vasta sitten koputin isoon tammioveen.

Isäni palvelija tervehti meitä. ”Hyvää iltapäivää”, Balian sanoi ja siristi ruskeita silmiään katsoessaan minua. Kuten muutkin palvelijat isäni talossa, hän oli oppinut jo kauan sitten vierastamaan Erik Spindlen vanhimmaista lasta.

Edellisestä vierailustani oli kulunut vuosi. Talon sisustuksessa käytetyt murretut värit tuntuivat silti tutuilta, seinävaatteita tai mattoja ei ollut vaihdettu. Balian sytytti kynttilän, ja seurasimme Ionen kanssa häntä ohi tumman kirsikkapuisen portaikon, jonka kaide kiertyi kauas korkeuksiin. En muistellut, miten hauskaa minusta oli lapsena liukua alas tuota kaidetta, enkä sen paremmin ajatellut sitä, miten samanlaisena talo oli siitä saakka säilynyt.

En ajatellut juuri mitään.

Balian avasi salongin kaarioven. Haistoin tulisijan ennen kuin tunsin sen lämmön, setrin täyteläinen tuoksu kutitteli nenää. Salongissa äitipuoleni Nerium ja siskopuoleni, kaksoset Nya ja Dimia, nousivat pehmeistä nojatuoleista.

Kaksosten kohteliaisuus ylsi minulle väläytettyyn hymyyn, jolloin heidän pyöreille poskilleen painuivat identtiset hymykuopat. He muistuttivat isääni, koska heidän äitinsä Neriumin kasvot eivät hevillä hymyyn taipuneet. Äitipuoleni katsoi minua siroa nenänvarttaan pitkin ja taivutteli uumalle yltävän vaalean tukkansa suortuvia ohuissa, kyhmyisissä sormissaan.

Hän istahti lempituoliinsa, ja hänen olemuksestaan tuli vahvasti mieleen kaunis korppikotka. Hän mittaili minua valppailla sinisillä silmillään, puntaroi, olinko syömisen arvoinen.

Ione astui huoneeseen ensin ja peitti minut Neriumin näkyvistä.

Halasin Nyaa ja Dimiaa, mutta siskopuolet varoivat painautumasta liian lähelle minua. Kun Balian sulki oven, Ione ja minä istuuduimme muhkeasti topattuihin tuoleihin tulen ääreen, minä kaikkein lähimmäksi liekkejä.

Koko juttu sujui niin rutiininomaisesti, että oli kuin tilannetta olisi harjoiteltu. Tuolini viereisellä pikkupöydällä oli maljakossa tummanvioletteja iiriksiä. Salongissa oli aina iiriksiä.

”Siinä vasta tympeä kukka”, Nerium totesi minua tarkkaillen. Hän veti silmät viiruun siirtäessään katseensa iiriksiin. ”En kerta kaikkiaan ymmärrä, mitä isäsi niissä näkee.”

Sisikuntani väännyi solmulle. Kuten melkein aina kun Nerium puhutteli minua, hänen hiljaisista, huolella valituista sanoistaan kuului pahantahtoinen pohjavire. Isällä oli selkeä syy sille, että kotona oli aina iiriksiä.

Äitini oli ollut nimeltään Iris.

”Minusta ne ovat ihastuttavia”, Ione sanoi, väläytti minulle hymyn ja mulkaisi äitipuoltani myrkyllisesti.

Dimia päästi suustaan hermostuneen kikatuksen, sillä hän tuppasi purskahtamaan nauruun, kun ei pysynyt kärryillä. ”Näytät hyvinvoivalta”, hän sanoi ja nojautui lähemmäs Ionea. ”Onko sinulla uusi mekko päällä?”

Tunsin Nyan katselevan minua ikään kuin olisin ollut kirja, jota häntä oli kielletty lukemasta. Kun vastasin katseeseen, hän kääntyi pois päin varautunut ilme kasvoillaan.

Siskopuoleni eivät rakastaneet minua. Tai jos rakastivatkin, taito oli pahasti ruosteessa. Dimia ja Nya olivat kolmetoistavuotiaita, seitsemän vuotta minua nuorempia, ja melkein tismalleen samannäköisiä. Heitä ei erottanut toisistaan muusta kuin haaleasta syntymämerkistä Nyan vasemman korvan juuressa. He olivat aina tarkkailleet minua varovaisen uteliaina toinen toisesta mallia ottaen ja säästäneet sydämellisyytensä pelkästään toisilleen.

Juttelin Dimian kanssa tyhjänpäiväisyyksiä, eikä tulisijan lämpö tahtonut ulottua minuun. Dimia kertoi, että heidät oli kutsuttu juhlimaan syyspäiväntasausta Kivilinnaan, kuninkaan hoviin.

”Tasaus on minusta ihana juhla”, Dimia julisti puhuen kovempaa kuin äitinsä tai siskonsa. Haaveileva katse sinisissä silmissään hän otti sivupöydän tarjoiluvadilta voidellun keksin. Hänen puhuessaan keksinmurut ropisivat suusta. ”Musiikkia – tanssimista – leikkejä!”

”Kaikki leikit eivät kyllä ole erityisen miellyttäviä”, Nya sanoi ja pyyhkäisi kaksosensa suupielestä keksinmurun. ”Muistatko, mitä viime vuonna kävi?”

Neriumin sieraimet laajenivat. Ione kurtisti kulmiaan. Dimia näpersi hihanreunaa.

Minä tuijotin tyhmänä. En tiennyt, mistä oli kyse – en ollut mennyt juhliin.

”Kruununprinssi Hauth käyttää kernaasti Maljakorttiaan totuudenpaljastamisleikeissä”, Nerium selitti vaivautumatta katsomaan minua. ”Se aiheutti tappelun hänen ja erään toisen Sotaratsun välillä – uskoakseni Jespyr Yew’n. Minä tosin en lainkaan käsitä, miksi kuningas on ottanut palvelukseensa naisen –”

Isäsi tulee.

Painajaisen ääni luikerteli pimeästä niin yllättäen, että hädähdin, hän liikehti silmiäni takana, itsepintaisesti. *Etkö näe?*

Pysyin täysin liikkumatta ja annoin silmäluomien painua kiinni. Näin pimeydessä kaiken aikaa kirkastuvan kuninkaansinisen valopilkun: varjeluskortti, Kaivo. Se näytti safiirinsävyiseltä merkkisoihdulta, joka leijui maanpinnan yläpuolella, epäilemättä tallessa isän taskussa. Samoin kuin muut Varjeluspakan kortit, Kaivo oli samankokoinen kuin tavallinen pelikortti, ei suljettua nyrkkiäni suurempi. Sitä reunusti ikivanha sametti.

Näkemäni valo hohti juuri sametista, sitä ei nähnyt kukaan muu. Tai oikeastaan valon näki mielessäni piileksivä olento.

Kaivokortti oli ollut äitini myötäjäislahja, kullassa sillä oli yhtä paljon arvoa kuin koko Hurmesorvarien talolla. Se oli yksi Varjeluspakan kahdestatoista kortista. Kuten muinaisissa kirjoituksissamme, *Vanhassa lepikön kirjassa*, kerrottiin, varjeluskortit olivat sekä Hortoisten arvokkaimpia aarteita että ainoa laillinen tapa harjoittaa taikuutta. Niitä saattoi käyttää kuka tahansa – siihen ei tarvittu muuta kuin kosketus ja aikomus. Tyhjennä mieli, pitele korttia kädessä, napauta sitä kolme kertaa, ja niin kortti on käytettävissä mielesi mukaan. Jos kortin panee sen jälkeen taskuun tai jättää muualle, taikuus kestää silti. Kun korttia napauttaa kolme kertaa uudestaan tai joku muu koskee siihen, taikuus lakkaa virtaamasta.

Mutta jos korttia käytti liian pitkään, seuraukset olivat vakavat.

Varjeluskortit olivat äärimmäisen harvinaisia, niitä oli rajallinen määrä. Lapsena olin nähnyt niitä vain harvoin vilaukselta.

Ja olin koskettanut ainoastaan yhtä.

Värehdin, kun muisto sametin tunnusta kutitteli mieltä. Isän Kaivokortin sininen hehku voimistui. Kun ovi aukesi, valo tulvi salonkiin, merkkisoihtu leimusi isän liivin rintataskussa.

Erik Spindle. Hortoisten vanhimpiin kuuluvan Hurme-sorvari-suvun patriarkka. Pitkä, hurja, pelottava. Kaikkein kauheinta oli, että hän oli kerran johtanut kapteenina juuri niitä miehiä, joiden oli käsketty jäljittää kaikki taian tartuttamat – siis kaikki minun kaltaiseni.

Hän oli Sotaratsu luita ja ytimiä myöten.

Minulle hän oli kuitenkin muutakin kuin sotilas. Hän oli isäni. Harvasanainen mies kuten esi-isänsäkin. Hän käytti ääntään harkiten, se oli matala ja särmikäs, kuin terävät lohkarreet, jotka vartoilivat varjoissa nostosillan alla. Hiuksissa oli hopeaa ja ne oli sidottu nahkaisella nauhalla niskan taakse. Hänen suunsa ei antautunut hymyyn juuri helpommalla kuin Neriuminkaan. Kun hän vilkaisi suuntaani, sinisten silmien ilme kuitenkin heltyi.

”Elspeth”, hän tervehti. Hän siirsi kätensä pois selän takaa. Aivan, hän rutisti känsäisessä nyrkissään piinaavan hauraan näköistä luonnonkukkakimppua. Kultakärsämöä. ”Hyvää nimipäivää.”

Rinnassani liikahti jokin. Kaikkien näiden vuosien jälkeenkin – äidin kuoleman, minun sairastumiseni – isä antoi minulle joka vuosi nimipäivänäni kultakärsämökimpun. ”Kaikista kärsämöistä kaunein”, niin isä minua kutsui, kun olin lapsi.

Nousin ja menin isän luokse, vaikka hänen taskustaan loistava sininen valo häikäisi. Kun hän ojensi kultakärsämöt minulle, haistoin metsän tuoksun. Hän oli varmasti poiminut kimpun samana aamuna.

Yritin olla katsomatta häntä silmiin liian pitkään. Se olisi saanut meidät kummatkin vain vaivaantumaan. ”Kiitos.”

”Olimme juuri aikeissa tulla luoksesi ruokasaliin”, äitipuoleni sanoi isälle hitusen pisteliäästi. ”Onko jokin hätänä?”

Isän ilme ei paljastanut mitään. ”Tulin tervehtimään omaa tytärtäni omassa kodissani, Nerium. Kai se sopii sinulle?”

Nerium napsautti suunsa kiinni. Ione kohotti käden kasvojensa eteen kätkeäkseen virneensä.

Minäkin melkein hymyilin. Tuntui paremmalta kuin olisi pitänyt kuulla isän puolustavan minua. Silti suupieltä nykivää voimaa vahvempi oli jomottava, vanha tuska, joka oli kiertynyt syvälle rintaan ja muistutti minun ja isän välejä iäti painavasta totuudesta.

Isä ei ollut aina pitänyt puoliani.

Balian tuikkasi kaljuuntuvan päänsä salonkiin. ”Illallinen on valmis, arvon lordi. Paahdettua ankkaa.”

Isä nyökkäsi napakasti. ”Siirtyisimmeko ruokasaliin?”

Siskopuoleni poistuivat salongista, isä meni heti perässä. Ione lähti seuraavaksi, minä hänen kannoillaan.

Nerium sai minut kiinni ovella ja puristi hoikat sormensa käsivarteni ympärille. ”Isäsi toivoo, että tulisit tänä vuonna kanssamme tasausjuhliin”, hän kuiskasi ässiään sihauttaen. ”Mitä sinä et tietenkään tee.”

Laskin katseeni käsivarttani puristavaan käteen. ”Miten niin *en tietenkään*, Nerium?”

Hän siristi sinisiä silmiään. ”Jos oikein muistan, viimeksi kun tulit juhliin, saatoit itsesi häpeään sen pojan kanssa, jonka äiti – ihan vain tiedoksesi – tuli monta kertaa käymään ja toivoi saavansa tavata sinut.”

Irvistin. Olin melkein unohtanut Alyxin. Siitä oli monta vuotta. ”Olisithan sinä voinut kertoa hänelle, missä asun.”

”Ja saada seurapiirit ihmettelemään, miksi isäsi on lähettänyt sinut pois täältä, niinkö?” Neriumin huulia reunustavat juonteet syvenivät. ”Meillä on tässä oikein mukava järjestely, Elspeth.

Sinä pysyt kaukana hovista, pidät suusi kiinni ja pysyttelet näkymättömissä, ja isäsi maksaa Hawthorneille – ja hyvin avokätisesti, saanen lisätä – ylläpidostasi.”

Ylläpidosta. Ikään kuin olisin sedän talliin viety hevonen. Kiskaisin käsivarteni irti hänen otteestaan. Vähäinenkin ruokahaluni oli poissa. Etsin Ionea Neriumin olan takaa, mutta hän oli jo mennyt ruokasaliin.

”Ankka ei nyt jostain syystä oikein maitakaan minulle”, sanoin hampaita kiristellen. Pakenin äitipuoleni luota ja pamautin mennessäni salongin oven kiinni. ”Välitöt varmasti anteeksipyyntöni.”

Suorastaan kuulin hymyn Neriumin hiljaisissa, ilkeissä sanoissa. ”Niinhän minä aina.”

Hillitsin itseni, kunnes olin päässyt ulos Hurmesorvarien talosta. Vasta kun suuret ovet olivat sulkeutuneet takanani, annoin itkun tulla.

Kuumat kyynelät kihosivat silmiin, mutta pidin pääni painettuna ja kiiruhdin hätäisin askelin koko matkan alas kaupungin laidalle vanhan kirkon luokse enkä antanut kivistäville keuhkoilleni armoa ennen kuin olin yksin tyhjillä kaduilla.

Nojasin polviin ja yskin, kun kiukku ja loukkaantuminen repivät rintaa.

Painajainen kierteli pimeydessä kuin susi, joka tamppaa ruohoa ennen makuulle käymistä. *Sääli, että meidän piti lähteä*, hän sanoi. *Minä kun niin nautin jännittävästä keskustelustamme Neriumin kanssa.*

Jatkoin matkaa, potkiskelin kiveä saappaankärjellä kunnes se katosi korkeaan ruohoon, jota kasvoi tien ja joen välisellä penkereellä. *Näet hänet taas kohta uudestaan.*

Luikitko silloinkin häntä koipien välissä karkuun?

TIHEÄTUNNELMAINEN GOOTTLAINEN FANTASIA, JOLLA ON TERÄVÄT KYNNET JA KIIHKEÄ SYDÄN.

Elspeth Spindlen pään sisään on tunkeutunut muinainen, oikukas Painajainen. Olento suojelee Elspethiä, varjelee hänen salaisuuksiaan. Mutta mikään ei ole ilmaista, kaikkein vähiten taikuus.

Kun Elspeth tapaa salaperäisen miehen usvaisella metsätiellä, hän joutuu keskelle varjojen ja petosten vyyhtiä. Mies, Ravyn, paljastuu tyrannikuninkaan veljenpojaksi – ja maanpetturiksi. Vain heillä on mahdollisuus pelastaa valtakunta pahantahtoiselta magialta. Vetovoima Elspethin ja Ravynin välillä kasvaa samalla kun panokset kovenevat. Lopulta Elspethin on kohdattava synkin salaisuutensa: Painajainen on ottamassa ylivallan hänen mielestään. Eikä ole mitään takeita, että sitä voisi estää.

Kansainvälisesti menestynyt Paimenkuningas-sarja on kertomus nuoresta naisesta, jonka vapautettava sisäinen hirviönsä pelastaakseen valtakunta – ja itsensä. *Vain yksi pimeä ikkuna* on sarjan ensimmäinen osa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8342-5